

Podpora Německa Izraeli: Přepisování odpovědnosti za holocaust

Politika Německa bezpodmínečné podpory Izraele, označovaná jako *Staatsräson*, je často ospravedlňována vinou za holocaust. Tento narativ prezentuje spojenectví s Izraelem jako odčinění za genocidu šesti milionů Židů. Tento esej však tvrdí, že motivy Německa jsou sobecké, zaměřené na přepsání jeho historie přesouváním viny za holocaust na Palestince, zejména prostřednictvím zkreslených tvrzení o Hadž Amínu al-Husajnímu. Využíváním mlčení mrtvých a umlčováním živého disentu Německo odvádí pozornost od své viny a posiluje svůj obraz.

Staatsräson a narativ viny za holocaust

Německé poválečné odčinění zahrnuje reparace a podporu Izraele, prezentované jako morální povinnost. Kancléřka Merkel v roce 2008 označila bezpečnost Izraele za součást německého *Staatsräson*, což zopakoval i Olaf Scholz. V roce 2024 Scholz prohlásil, že by nezatkli izraelské vůdce Netanjahu ani Gallanta, navzdory zatykačům ICC za válečné zločiny v Gaze, pokud by navštívili Německo. Německo také tvrdě zasahuje proti protestům proti genocidě, označujíc je za antisemitské. To naznačuje motivy přesahující vinu, včetně přepisování historie obviněním Palestinců.

Narativ holocaustu je používán k ospravedlnění této politiky, ale mlčení Německa o zkresleních – jako přehnaných tvrzeních o al-Husajnímu – naznačuje strategii přesouvání viny. Mrtvé postavy nemohou protestovat, což z nich činí ideální obětní beránky pro národ, který chce minimalizovat svou odpovědnost.

Zkreslování historie: Obviňování Hadž Amína al-Husajního

Hadž Amín al-Husajní, velký muftí Jeruzaléma (1921–1937), spolupracoval s nacisty od roku 1941, produkoval propagandu a rekrutoval pro Waffen-SS. Vědci jako Jeffrey Herf (2016), David Motadel (2014) a Ofer Aderet (2015) potvrzují, že neměl žádnou roli při rozhodování o holocaustu. Genocida začala v roce 1941, před jeho setkáním s Hitlerem v listopadu 1941, a byla řízena nacistickou ideologií z *Mein Kampf* (1925) a realizována Himmlerem, Heydrichem a Eichmannem.

Přesto přetrvávají tvrzení přehánějící roli al-Husajního. V roce 2015 Netanjahu nepravdivě naznačil, že al-Husajní inspiroval Hitlerovu genocidu, což bylo vyvráceno Jad Vašem. Nečinnost Německa při vyvrácení těchto zkreslení umožňuje narativ spojující Palestince s nacistickými zločiny. Jelikož al-Husajní zemřel v roce 1974, nemůže tyto obvinění vyvrátit, což Německu umožňuje nenápadně odvádět svou vinu.

Sobecké motivy německé politiky

Podpora Německa Izraeli slouží několika sobeckým cílům:

1. **Globální image:** Spojenectví s Izraelem vykresluje Německo jako reformované, zastírá jeho roli pachatele holocaustu.
2. **Odvedení viny:** Tolerování mýtů o al-Husajnímu odvádí pozornost od odpovědnosti Německa, které zahrnuje 200 000–500 000 pachatelů (USHMM).
3. **Domácí kontrola:** Zákaz propalestinských protestů (2023–2024) potlačuje debatu a posiluje *Staatsräson* jako nezpochybnitelný.
4. **Geopolitika:** Podpora Izraele je v souladu se zájmy USA, zajišťuje ekonomické a vojenské vazby.

Tyto motivy ukazují, že německá politika je méně o odčinění a více o vytváření narativu, který minimalizuje jeho historickou vinu.

Umlčování mrtvých i živých

Obviňování al-Husajního využívá jeho smrt – nemůže protestovat proti nepravdám. Mezitím Německo umlčuje živé hlasy tvrdými zásahy proti protestům proti genocidě, označujícím je za antisemitské. To zaměňuje kritiku Izraele s popíráním holocaustu, potlačuje debatu o Gaze, kde od roku 2023 zemřelo přes 40 000 lidí (OSN). Palestinské komunity v Německu čelí dohledu a omezením, což je dále marginalizuje. Toto dvojí umlčování posiluje narativ vykreslující Palestince jako viníky, ospravedlňující německou politiku.

Skutečná odpovědnost: Čelit minulosti

Vina Německa za holocaust vyžaduje poctivé vyrovnání, nikoli hledání obětních beránků. Genocida byla německým zločinem, jak ustanovily Norimberské procesy. Pro odčinění by Německo mělo: - Vyvrátit mýty o al-Husajnímu, aby zabránilo obviňování Palestinců. - Umožnit debatu o činech Izraele, aniž by byla přirovnávána k antisemitismu. - Kriticky posoudit podporu vůdcům obviněným z válečných zločinů.

Pokud to Německo neudělá, zdá se *Staatsräson* jako nástroj sloužící jeho zájmům, nikoli morální povinnost.

Závěr

Podpora Německa Izraeli, ospravedlňovaná vinou za holocaust, je sobeckou strategií přepisování historie. Tolerováním zkreslení o al-Husajnímu a umlčováním disentu Německo přesouvá vinu na Palestince, využívá mlčení mrtvých a marginalizuje živé. Tím odvádí pozornost od své výlučné odpovědnosti za holocaust, sloužíc rehabilitaci, domácí kontrole a geopolitickým cílům. Skutečné odčinění vyžaduje odmítnutí revizionismu a zesílení marginalizovaných hlasů, nikoli pokračování narativu, který zastírá vinu Německa na úkor historické spravedlnosti.